

Kantjil eet tijgers

De rollen

Goenoengan: dit is het bladvormige figuur, verschijnt aan het begin en aan het einde van de voorstelling om aan te geven dat alles is zoals het hoort te zijn. Kind hoeft niet te praten tijdens de voorstelling.

Tijger: voor deze rol moet je durven te grommen.

Kancil: voor deze rol moet je veel tekst leren en goed kunnen lachen.

Verteller: je kunt een volwassene of een ouder kind vragen om als verteller op te treden.

De wayangvoorstelling

Een wayangvoorstelling begint altijd met de goenoengan. Deze geeft tijd en plaats aan en aan het begin en het einde dat alles in balans is, zoals het hoort te zijn.

Aan het begin van de voorstelling beweeg je de goenoengan heen en weer, rondom zijn as en van het scherm af, richting de lamp, en weer terug naar het scherm. (De schaduw wordt dan heel groot (dicht bij de lamp) en weer kleiner.) Als je zonder lamp en scherm speelt doe je hetzelfde maar dan zie je de goenoengan zelf en niet de schaduw.

Kantjil merkte hij dat hij een enorme dorst had.

Kantjil: Wat heb ik een dorst. Is er ergens water te vinden?

Ja hoor, iets verderop ontdekte hij een oude vervallen waterput. Kantjil zette zijn voorpoten op de afgebrokkelde rand en keek in de put. Daar zag hij, weerspiegeld in het water, zijn eigen kop.

Kantjil deinsde achteruit, want zijn mond zat helemaal onder het bloed. Dit gaf hem een heel wreed en bloeddorstig uiterlijk! Het leek wel of hij mensenvlees had gegeten!

Kantjil: Waar komt dat bloed vandaan? 'Ik eet helemaal geen vlees en al helemaal geen bloederig vlees!

Toen ineens herinnerde hij zich dat hij blaadjes van de Djatiboom (teakboom) had gegeten. Blaadjes waarvan je spuug rood als bloed wordt. Opgelucht haalde hij adem en moest daarna schaterlachen om zijn eigen schrik.

Kantil: (lacht) Dacht ik toch even dat ik een mond vol bloed had!.

Hij keek nog eens in de put en moest nog harder lachen.

Kantil: (lacht nog harder) Ik lijk wel een bloeddorstige tijger!. Grrrrrr.

Opeens hoorde Kantjil een ander gegrom. Hij draaide zich om en schrok zich bijna dood. Er stond een enorme tijger achter hem en die loerde gemeen naar Kantjil. Oei!

Kantjil keek de tijger dapper aan, trok een heel bloeddorstig gezicht en zei...

Kantil: Zo tijger, hoe gaat het ermee?

Tijger: Wat is er met jou gebeurd, wat heb jij gegeten?

*Kantjil (met diepe stem):*Tijgers....ik eet nu tijgers

Kantjil likte nog eens smakelijk zijn lippen af.

Tijger (achterdochtig en ook wel een klein beetje bang): Hoe komt dat ineens?

Kantjil: Ach ik wilde wel eens wat anders. Of geloof je soms niet dat ik tijgers eet?!

Tijger: Nee, dat geloof ik inderdaad niet.

Kantjil: Ik zal het bewijzen. Ik eet geen koppen van tijgers, die lust ik niet. Daarom gooi ik ze in de put, in deze put.

Tijger: In deze put hier? Dat wil ik dan wel eens zien.

Kantjil: Tsja, ik heb net nog een hele tijger opgegeten, dus daar zal je de kop nog wel van zien liggen.

De tijger boog zich voorover en keek in de put. En wat zag hij daar? Een tijgerkop, drijvend in het water van de put! De schrik sloeg hem om het hart.

Tijger: Kantjil eet echt tijgers!

Tijger rende zo hard mogelijk weg, met de staart tussen de benen.

Kantjil stond hem schaterlachend na te kijken.

Kantjil lacht hard.

Einde van de voorstelling. Het publiek mag applaudisseren en de poppenspelers mogen het applaus met een buiging in ontvangst nemen.